

Matusik Tamás beszéde

A bírónak addig van függetlensége, amíg ki tud és ki is akar állni érte.

Tisztelt Demonstrálók! A bíróság egy önálló hatalmi ág. De nem önmagáért van. Ha a bírói függetlenség elveszik, azt minden ember a saját bőrén érzi, mert bárkinek bármikor szüksége lehet a független bíróságra. Ez most komoly veszélybe került, ezért vagyunk ma itt.

Tisztelt Bírósági Kollégáim! A csendben kivárás, a ne szólj szám nem fáj fejem óvatossága, a szőnyeg alá söprés módszere legfeljebb egyéni túlélési stratégiaként működhet ideig óráig, de ha az egész bírósági közösség ekként jár el, akkor semmi jóra nem számíthat, így is fogják kezelni. Tudom, hogy sokszor nehéz vállalni a vélt vagy valós rizikót, az elvhűséget, a véleményünk és az igazság felvállalását, de az első lépéseket már sikerrel megtettük. Ha csak a közelmúltra gondolunk, megtette az előző OBT a maga küzdelmei megvívásával. Azóta pedig megtettük akkor, amikor ezeryien tiltakoztunk írásban a lehajtott fejjel megkötött négyoldalú megállapodás ellen. Amikor nem hagytuk szó nélkül, hogy a Kúriát külön pénzügyi paktummal is kiemelik a bírósági szervezetből. Amikor szóvá tettük, hogy a Kúria elnöke már a független Szolgálati Bíróságok létjogosultságát is megkérdőjelezi. Közben eljutottunk oda is, hogy a Kúria elnöke már szervezeti és működési szabályzatban fogalmaz meg jogértelmezési elvárást bírák számára. És még csak most következik a járásbírói reform, amivel kiszolgáltatott, vezényelhető mozgóbíróvá tennék a bírók nagy részét. Ezt sem hagyhatjuk szó nélkül.

Az, hogy ma ennyien eljöttünk, az egy történelmi mérföldkő mindannyiunk számára. A Kúria elnöke nyilván nem örül ennek, hiszen megüzente: a bírónak a tárgyalóteremben a helye. Nos, minket nem kell visszaküldeni a tárgyalóterembe, mert mi mindig is ott voltunk. És a jövő héten is ott leszünk.

Tisztelt Jelenlévők! Mi, akik bíróként vagy igazságügyi alkalmazottként így együtt kinyilvánítjuk véleményünket a bíróságok helyzetéről, mind különbözőek vagyunk. Nincs közös ideológiai háttérünk, nincs közös kulturális vagy vallási értékrendünk, nincs közös politikai preferenciánk. Egy a közös mindannyiunkban. Hogy hiszünk a bírói függetlenségben. Hiszünk a jogállamban. És képesek vagyunk tenni is ezért. Ezt az erőt sem lebecsülni, sem kisajátítani nem lehet, ez a mi közös erőnk.

Azzal, hogy most kiállunk a független bíróságokért, új fejezet kezdődik: innen nem lépünk vissza. Mindenkinek érdemes megvizsgálnia, tett-e eddig eleget a bírói függetlenség előmozdításáért, megtett-e minden tőle telhetőt a hivatása védelmében. Én is megkérdeztem ezt magamtól, és arra jutottam, hogy tehettem volna többet. Arra buzdítok tehát mindenkit, hogy ezt a kérdést válaszolja meg magának. És ha lehet, ezután tegyen többet! Egyéni szinten, csoportszinten, bírósági szinten, egyesületi szinten, itthon és Európában.

Össze kell fognunk a bíróságok leuralását célzó törekvések ellen! Ehhez kell megtalálnunk a további eszközöket. A mindennapi munkában is ki kell jelölnünk, hol van a saját integritásunk határa. Hogy ne másoknak, hanem csak a törvényeknek és a lelkiismeretünknek akarjunk megfelelni megalkuvás nélkül, bármilyen bírói szerepben is járunk el – a tárgyalóteremben, az igazgatásban vagy egy bírói testületben. És akkor a nyilvánosságtól és a kritikától sem kell tartanunk. Mutassunk érdeklődést hivatásunk történései iránt! Ne zárjuk magunkra a tárgyalóterem ajtaját, beszéljünk egymással a hivatásunkról, a saját függetlenségünkről! Ezt vigyük innen haza most magunkkal! És ha kell, akkor újra itt leszünk. Mert mi bírók voltunk, bírók vagyunk és bírók is maradunk.